

PROLOG

Niash stod i mørket og stirrede ned på Tamira. Hun sov. Håret lå spredt som lysglimt over madrassen. Hun så rolig ud, som om hendes verden ikke var ved at kollapse.

Hans var. Hans hænder rystede.

Hans far, Menkor havde fundet ædelstene i hans taske. To styk. Nok til at kalde ham tyv. Nok til at ødelægge alt. Han havde nægtet. Tigget. Råbt. Det nyttede ikke.

“Du vanærer vores navn,” havde han sagt. “Du er færdig.”

Niash havde ikke engang fået lov til at tage hjem. Ikke sagt farvel til sin søster. Ikke til sin mor. Kun trusler. Og døren i ryggen.

Nu stod han her. I arbejdernes sovesal. En forbudt skygge. Med ét navn på læben.

“Tamira,” hviskede han. Hans stemme brast.

Hun satte sig op, søvnen stadig i hendes øjne.

“Jeg har problemer. Store problemer.”

Hendes blik mødte hans, men det var uigennemtrængeligt. Han søgte medlidenhed. Håbede på den pige, han kendte engang.

“Hvad har det med mig at gøre?”

Et stik i brystet. Som et slag uden hånd. Men hun havde altid været skarp. Det var en af grundene til, at han havde elsket hende.

Niash greb hendes arm.

“Det er ikke sjovt, Tamira. Jeg må væk. Nu. Ellers ender jeg i en arbejdslejr.”

Hun trak ikke hånden til sig. Tænkte bare. Så – et nik.

“Så lad os flygte.”

Ordene føltes uvirkelige. Flygte? Fra Konima? Fra alt? Men han havde intet valg. Intet tilbage. Kun hende, og hun foreslog at flygte uden tøven, som om hun havde ventet, at han skulle komme.

De listede sig ud i natten. Byens skygger lå tunge. Han vidste, hvor man kunne finde forsyninger.

De var på vej mod noget, de ikke kunne fortryde.

STOL PÅ MIG

I en fjern del af universet, i en tid uden navn, kredsede den golde planet Timanoon om sin sol, Sila. Landskabet var barskt, præget af brændende ørkener og forrevne kløfter, men trods det havde civilisationen slået rod. Menneskeliggende folk dominerede byerne, men de delte pladsen med væsener, hvis skikkelser mindede om rovdyr, skarpe øjne, muskuløse kroppe, kløer, der kunne flænses sten, men med sind skarpere end de fleste mennesker.

Timanoons rigdom lå gemt under dens overflade. Ædelsten og sjældne mineraler havde gjort planeten til et epicenter for minedrift, drevet af en arbejdskraft, der sjældent havde noget valg. Slavekolonier strakte sig i støvede netværk af tunneler, hvor mænd og kvinder sled for rigdom, de aldrig selv ville smage.

I samme solsystem lå hovedplaneten, Imterah, en verden med frodige skove, dybe oceaner og et klima langt mildere end Timanoons ubarmhjertige hede. På mange måder lignede den Jorden, om end knap så udpint. Ud over Timanoon og Imterah kredsede et par ubeboelige planeter og måner om Sila, men én af dem havde særlig betydning, Vesimo, en måne dækket af uendelige vandmasser. Fra dens overflade strømmede en konstant strøm af livgivende vand ned i Timanoons undergrund, en livsnerve, der tillod eksistens på

en planet, der ellers ville være gold som en askeørken.

På toppen af denne interplanetariske orden sad nefanerne – en race, der langt overgik menneskene i både intellekt og levetid. Dronning Ayala regerede med en skarp, men retfærdig hånd, hendes blik ufravigeligt rettet mod at bevare stabiliteten i riget. Nefanerne var nærmest udødelige, deres liv spændte over hundredvis af menneskers generationer. Deres hud havde et diskret skær af grønt, deres hoveder strakte sig bagud i en spids form, og deres ører mindede om flagermusens vinger. Langlemmede og muskuløse bevægede de sig med en ubesværet ynde, og på deres underarme og lægge strakte membranlignende udvækster sig, som om evolutionen endnu ikke helt havde sluppet sit greb om deres flyvende forfædre.

De herskede ikke blot over planeter – de herskede over liv og skæbner.

Trods deres dyriske træk besad nefanerne en hypnotisk elegance. Deres bevægelser var flydende, som om de svævede snarere end gik, og der var en medfødt stolthed i deres holdning. De var en race besat af skønhed og dekadence, draget mod alt, der kunne få dem til at stråle, både i fysisk og symbolsk forstand.

Dronning Ayala var ung, men hendes magt var enorm. Hun regerede over toogfyrre solsystemer, og Sila systemet med planeterne Timanoon og Imterah var blot én lille brik i hendes intergalaktiske rige. Fra sit fjerne hof dirigerede hun sin vilje gennem en kaskade af nefanske embedsmænd, der håndhævede hendes love uden tøven.

For menneskene på Timanoon var livet defineret fra fødslen. Man blev, hvad man var tiltænkt, arbejder, opsynsmand, tjener eller fragtfører. Reglerne var simple – man

blev på sin plads, udførte sin opgave og adlød uden spørgsmål. Sådan havde det været, så længe nogen kunne huske.

Dem, der trodsede systemet, ventede en skæbne langt værre end slaveriet. Straffekolonierne slugte dem råt, forvandlede dem til skygger af sig selv, indtil de knækkede under arbejdet. Men som altid fandtes der undtagelser. Nogle nægtede at bøje nakken, valgte i stedet flugten og søgte tilflugt i ødemarken, hvor de byggede skjulte samfund uden for nefanernes rækkevidde.

Disse samfund var ikke blot tilflugtssteder. De var modstandens kerne, steder hvor frihed blev set som mere end en drøm, men som en ret. De var et bevis på, at mennesket var skabt til mere end endeløst slid i minerne.

Nefanerne forstod det ikke. For dem var menneskeracerne simple væsner, uden større formål end den opgave, de var tildelt. De troede ikke på ambition eller drømme. Og netop denne mangel på forståelse blev ved med at skubbe afstanden mellem herskere og underkuede endnu længere fra hinanden.

Dybt i den tørre ørken lå Konima, en by skabt af sved og støv, født af næsten hundrede miner, der gennem generationer havde ædt sig ned i Timanoons hårde klippegrund. Her levede og døde man med malm under neglene og støv i lungerne.

Konima var ikke smuk. Dens lave sandstensbygninger krøb sammen under den brændende sol, skabt af det eneste byggemateriale, ørkenen tilbød. Men i byens centrum hævede hvide palæer sig over arbejderkvartererne, deres bløde, runde former et luksuriøst modspil til de slidte barakker. Her boede dem, der ikke sled i minerne, dem, der i

stedet kontrollerede dem.

Tamira var født ind i denne verden af sten og sol. Som datter af minearbejdere var hendes skæbne forseglet ved fødslen. Hun skulle ned i dybet som sine forældre, indånde den samme kvælende luft, slide sine hænder til blods. Sådan var det, sådan havde det altid været. Men Tamira havde aldrig kunnet acceptere den skæbne.

Soma, hendes veninde, var anderledes. Hun spurgte ikke, hvorfor tingene var, som de var. Hun accepterede. Tamira gjorde ikke.

Måske var det fordi, hun aldrig rigtig havde været som de andre. De fleste arbejderbørn voksede op uden at kende sine forældre, opdraget af skiftende voksne, der tog sig af dem efter behov. Men Tamira var noget særligt – ikke på grund af sin vilje, men på grund af sit udseende.

Hun var en sjældenhed. Langt, næsten hvidt hår og bleg hud gjorde hende til en anomali på en planet, hvor solen dikterede mørkere træk. Hun var noget, der kun opstod én eller to gange i en generation. Og fordi hun var sjælden, blev hun taget.

Hun blev fjernet fra arbejdernes lejr og bragt ind i de riges palæer. Først som kuriosum, et sært væsen, de voksne kunne betragte som et eksotisk kæledyr. Senere blev hun en slags levende legetøj for opsynsfolkets børn, en dukke at klæde på, lege med, vise frem.

Men ikke alle så hende sådan. Niash gjorde ikke.

Han var søn af Konimas øverste opsynsmand, en dreng født til magt. Og han så i Tamira noget mere end bare en sjældenhed. I hendes privilegerede år i opsynsfolkets hjem blev han hendes ven – den eneste, hun havde.

Men da teenageårene gjorde hende mere egenrådig og

svær at kontrollere, blev Tamira sendt tilbage til arbejderlejren. Ingen ceremonier, ingen forklaringer – blot en beslutning truffet af dem, der ejede hendes liv. Overgangen var brutal. Hun havde set frihed, om end en falsk én, og nu blev hun igen reduceret til det, hun var født til at være, en arbejder i mørket under jorden.

Det var Soma, der blev hendes ven. Hendes veninde, som aldrig havde forladt lejren, som aldrig havde forventet andet af livet end arbejde og slid. De blev som søstre – bundet sammen af overlevelse.

Nu var Tamira voksen. Hendes hår, stadig den samme sjældne, næsten hvide farve, hang i løse lokker, mens siderne var sat op for at holde det væk fra hendes ansigt, når hun arbejdede. Hun var høj og slank, men hendes krop bar præg af år med fysisk slid. Muskler hærdet af tungt arbejde, arme, der bar ar fra minerne.

Hendes ansigt var harmonisk, smukt på sin egen måde, og hendes øjne havde en intens grøn farve, som mindede om de hårdføre ørkenkaktusser. Hun bar arbejdstøj ligesom de andre, praktisk og modstandsdygtigt. Hendes korte trøje var lavet af blødt skind fra ørkendyr, dekoreret med sirligt flettede tråde fra ørkenens planter. Bukserne var slidstærke og nåede til lige under knæet, mens lange støvler med lufthuller snoede sig op ad hendes ben for at give en smule lindring i den kvælende varme.

Soma var hendes modsætning. Lav, kantet, mærket af livet. Hendes halvlange, mørkebrune hår var uden prætentioner, og hendes ansigt bar et permanent præg af træthed. Ar trak skygger hen over hendes kinder, og selvom hun endnu var ung, havde hendes krop allerede taget form som en, der var ved at bryde sammen.

Hun var født til at dø ung. Hendes slægt havde slidt sig selv i graven i generationer, deres kroppe givet til minerne, deres liv reduceret til endnu en fodnote i Timanoons endeløse historie om udnyttelse. Soma accepterede det. Hun havde aldrig kendt andet.

En sen aften, mens de var ved at afslutte dagens arbejde, blev stilheden brudt af en skarp stemme fra opsynsmændene.

“Få nu slæbt de sidste med op!”

En af de unge opsynsmænd nærmede sig og lod blikket hvile på de to kvinder.

“Jo før I er færdige, jo før kan I komme hjem.”

Tamira svarede ikke. Hun spændte kroppen, samlede sine sidste kræfter og skubbede en tung stenblok ind i lysstrålen. Den opslugte stenen uden en lyd, hvorefter den øjeblikkeligt materialiserede sig ved mineskaktens top. Stråleteknologien havde eksisteret i generationer, en gave til effektiviteten – og profitten. Arbejdet var stadig brutalt, men maskinerne sørgede for, at selv de svageste kunne fortsætte, indtil de faldt om.

Hun tørrede sveden af panden og vendte sig mod opsynsmanden med et irriteret blik.

“Har du ikke noget bedre at lave end at stå her og lege vigtig, Niash? Prøv selv at arbejde en dag, så ser vi, hvor kæphøj du er bagefter.”

Navnet smagte bittert i hendes mund. Engang havde de været børn sammen. Engang havde han ikke været en af

dem.

Niash så på hende, men hans ansigt forblev neutralt. Han havde vidst, at denne dag ville komme. Da Tamira blev sendt tilbage til arbejderne, blev deres liv skilt ad. År gik, og nu stod de her – på hver sin side af en kløft, der var umulig at krydse. For Tamira var han som enhver anden opsynsmand. For Niash var hun stadig den pige, han havde leget med som barn og forsøgt at beskytte.

Niash havde altid følt noget særligt for Tamira og havde altid holdt øje med hende, sikret sig, at hun var ok, og i det skjulte forsøgt at skåne hende for det værste arbejde.

Niash lignede de fleste andre unge mænd, født på en varm ørkenplanet, hans hud var mørk, hans hår var langt og kulsort. Hans krop var muskuløs og stærk, og hans ansigt hårdt, men med øjne, der gemte på et blødt indre.

Han var ny i sin stilling og kunne ikke tillade sig at vise svaghed mere. De andre opsynsmænd så på ham, målte ham. Hans far, byens øverste leder, havde store planer for sin søn, men kun hvis Niash kunne bevise, at han havde ryggraden til at føre dem ud i livet.

Venskab var en luksus, han ikke længere kunne tillade sig. Han tog et skridt frem mod Tamira. Øjnene var mørke, uforsonlige.

Så slog han ud efter hende.

Men slaget ramte ikke. Hans hånd smækkede mod sin egen arm, samtidig med at han skubbede hende bagover. For de andre så det ud, som om han havde slået hende til jorden. Latter brød ud blandt opsynsmændene.

Tamira lå et øjeblik i sandet, chokeret over ydmygelsen – og over den uventede skånsomhed.

Hun mødte kort Niashs blik.

Niash forlod stedet uden at se sig tilbage. Han vidste, hvad der krævedes af ham – og nu vidste de andre opsynsmænd det også. Magt skulle udøves, hvis arbejderne viste tegn på oprør, og med sit lille stunt havde han bevist, at han var i stand til det.

Tamira kom hurtigt på benene. Hendes hjerte hamrede, hendes hænder rystede. Uden at tænke greb hun en sten og løftede den, klar til at slynge den mod hans ryg.

Soma greb hendes arm.

“Han er ikke det værd! Du ender bare i en af straffekolonierne!”

“Det kan umuligt være værre end det her,” snerrede Tamira, men hendes hånd sank alligevel.

De to unge kvinder faldt ind i strømmen af minearbejdere, der i tavshed bevægede sig tilbage mod byen. Træthed hang over dem som en tung kappe, men ingen klagede. Hjemme ventede ikke andet end de lange, snævre sovesale i Konima. Hundrede mennesker proppet sammen i ét hus. Ingen privatliv, ingen ejendele, kun madrasser på rækker og lyden af udmattede kroppe, der overgav sig til søvnen.

Som så mange aftener før gik Tamira og Soma side om side, mens natten sænkede sig over ørkenen. Tamira stirrede op på himlen, hvor Imterahs grønne glød malede landskabet i dæmpede nuancer. Vesimo, den blå vandmåne, hang mellem planeterne som en ensom vogter.

“Jeg er træt af det her,” sagde Tamira lavmælt. “træt af at knokle, træt af at se op mod nattehimmelen og den planet, hvor folk lever et bedre liv, og vide, at vi aldrig kommer herfra.”

Soma fulgte hendes blik, men hendes øjne var matte af resignation.

“Som om du ved, hvordan det er deroppe,” mumlede

hun. “Du burde ikke lytte så meget til opsynsfolkene og fragtmændenes historier.”

For Soma var forandring en fjern og farlig tanke. For Tamira var den det eneste, der holdt hende i live.

“Jeg ved det godt. Men hvis jeg bliver her, dør jeg snart alligevel.”

Tamiras stemme var lav, men fast. Hun behøvede ikke forklare sig – de vidste begge, hvordan det endte. Minearbejdere blev sjældent gamle. Slid, varme og dårlig luft tog livet af dem længe før deres tid. Det var derfor, mineejerne sørgede for, at mænd og kvinder sov i samme sovesal. Flere børn betød flere arbejdere.

Tamira og Soma fandt deres pladser i den tætpakkede sovesal. Lyden af trætte kroppe, der vendte sig, fyldte rummet. Soma faldt hurtigt i søvn, men Tamira lå vågen. Tankerne holdt hende fanget, flugt, frihed, en anden skæbne.

Døren til den store sovesal knirkede.

Tamira lukkede øjnene med et ryk. Ingen skulle være vågne nu. Skridt gled lydløst hen over gulvet. Hendes krop stivnede. Det skete ofte, at folk forsvandt om natten – taget væk, uden forklaring, uden farvel.

Skridtene stoppede ved hendes seng.

“Tamira? Er du vågen?”

Det var Niash. Hans stemme var lav, tæt på. Han stod over hende, tøvede. Hun mærkede hans varme, kunne høre hans rolige åndedrag.

Netop som han var lige over hendes ansigt, satte hun sig hurtigt op og slog hårdt ud efter ham. Hendes knytnæve ramte, og han faldt bagover ned mod gulvet.

Tamira sprang op og flygtede ud af huset, mens flere un-

drende blikke fulgte hende. Hun løb alt, hvad hun kunne. Hun hørte Niash bag sig. Han var efter hende. Tamira var ikke bange, mere spændt på, hvad han ville gøre. Hun kendte ham godt nok til at vide, at han ikke ville skade hende.

“Tamira, vent! Jeg vil bare tale med dig!”

Hun løb stadig, og hun kunne høre, at han ikke var langt væk. Tamira løb ind i en kæmpe mark af store kaktusser, der lå lige uden for bebyggelsen. Kaktussernes frugter var en vigtig del af minebyens fødevarerforsyning, og ophold i markerne var strengt forbudt.

Hun snublede over en sten og kæmpede for at komme op igen, men inden hun nåede at rejse sig, var Niash over hende. Han havde indhentet hende hurtigere, end hun havde forventet. Han greb fat i hendes hænder og holdt dem sammen, så hun ikke kunne gøre noget.

De var alene nu.

Tamira skreg, men Niash var hurtigere. Hans hånd lagde sig over hendes mund, dæmpede lyden, før den nåede natten.

Hendes bryst hævede og sænkede sig i hurtige, hektiske åndedrag. Han mødte hendes blik.

“Lyt til mig, Tamira,” sagde han lavt, “jeg vil dig ikke noget ondt. Jeg ville bare sige undskyld for det, der skete i dag. Jeg var nødt til det, de andre så på. Jeg slipper dig nu. Ingen skrig. Ingen flugt ok?”

Niash slap forsigtigt sit greb og rejste sig fra Tamira. Han vendte ryggen til og gik lidt væk.

Tamira satte sig op og børstede sandet af sig. Hun kiggede ned, og et øjeblik overvejede hun at løbe tilbage. Men så ombestemte hun sig. Måske var det klogere ikke at blive uvenner med Niash nu. Måske kunne hun få mere ud af at

gå med på, hvad han ville, så længe han ikke gjorde hende noget. Hun gik hen og stillede sig ved siden af ham.

“Øh... jeg er også ked af, at jeg slog dig før,” sagde Tamira.

Niash smilede. “Ja, det er vel forståeligt nok. Du tror nok, jeg er lige så slem som alle de andre nu, ikke? Men jeg har ikke glemt det venskab, vi havde som børn.”

“Tja... du er jo opsynsmand, så det er vel klart. Det er jo sådan, I har lært, at I skal være,” svarede Tamira tøvende.

Niash vendte sig mod hende, mørket kastede skygger over hans ansigt. “Tror du, jeg valgte det her? Jeg slipper for minerne, ja, men jeg betaler prisen. Jeg må være hård. Kold. Jeg må aldrig vise, hvem jeg egentlig er. Aldrig komme tæt på dem, jeg holder af.”

Han vendte sig igen, strakte armene ud og kiggede op mod nattehimlen og planeten Imterah. Så grinede han. Tamira forstod ikke helt, hvad han lavede. “Hvem der bare boede på den grønne og frodige planet Imterah og levede et simpelt liv ved et hav. Tænk at kunne se havet hver dag og spise kød fra eksotiske dyr og frugter fra træer, vi aldrig har set før.” Han satte sig i sandet og samlede en håndfuld sand op. “Men her er vi, strandet på en tør planet, som vi aldrig kommer væk fra. Her skal vi arbejde, til vi dør, og bagefter er der ingen deroppe i det store univers, der husker os.”

Tamira stirrede på Niash. Hans ord var farlige. Bare at tænke dem var en risiko. At sige dem højt kunne koste ham alt. Hvis nogen hørte det, ville han forsvinde. Straffekolonierne tog sig af dem, der drømte for meget.

Alligevel blev hun siddende. Noget i hans stemme gjorde hende sikker. Hun måtte stole på ham.

Langsomt rakte hun hænderne frem, tog hans i sine og så ham direkte i øjnene. Et smil spillede i hendes mundvig.

“Du er den første, ud over mig selv, der taler om de andre planeter. Om et andet liv.”

Niash gengældte hendes blik. Et kort øjeblik var der noget i hans øjne, et glimt af håb.

“Ja,” sagde han lavt, “men vi kommer aldrig til at opleve det. Den eneste vej væk er fra Liny, Miram City eller en af de andre store byer. Og vi hører ikke til der.”

Tamira sprang op. Hendes øjne lyste.

“Så lad os tage dertil!” Hun greb hans hånd og trak ham op. “Vi kan gøre det!”

Niash rykkede sig fri. Rystede på hovedet.

“Tamira...” Hans stemme var hård nu. “Du kender intet til verden uden for denne mineby. Og jeg ved kun det, jeg har hørt fra andre. Vi aner ikke, hvor de byer er. Vi er omgivet af ørken. Ingen overlever i den. Vi ville dø, før vi nogensinde fandt en vej ud.”

Han lagde armene over kors og så væk.

“Det her er bare en drøm,” sagde han. “Et håb om noget, vi begge ved aldrig vil ske.”

Men Tamira nægtede at give op.

“Du er opsynsmand, Niash. Du kan få fat i mad, vand. Vi kunne følge fragtfolkene, når de henter mineralerne. De må føre os til en by. Og derfra, videre.”

Hun tog et skridt tættere på ham, hendes stemme var fast.

“Det behøver ikke kun at være en drøm.”

Tamira blev grebet af en vild eufori. Hun lo højt, drejede rundt i sandet og strakte armene mod nattehimlen, som om hun allerede kunne mærke friheden. Tanken om flugt, om et liv udenfor – den fyldte hende med en brændende energi.

Et øjeblik var Niash ved at lade sig rive med. Hvad hvis

det virkelig var muligt? Kunne de slippe væk, finde en ny fremtid et andet sted?

Men så slog virkeligheden ned i ham.

Han var opsynsmand. Han skulle stoppe oprør, ikke skabe det. Og lige nu var han farligt tæt på at gøre præcis det, han var blevet advaret imod.

Han greb fat i Tamira, hans hænder strammede om hendes arme.

“Stop det,” sagde han lavt, men bestemt. “Du må ikke tænke sådan. Aldrig igen, forstår du? Vi taler ikke mere om det her.”

Tamira holdt op med at grine. Hun så på ham, men sagde ingenting.

Uden et ord trak Niash hende med sig, væk fra kaktusmarken og tilbage mod arbejderens sovesal. Hans greb var fast, hans skridt målrettede.

Tamira fulgte med uden protest. Hendes læber var lukket, men hendes tanker kørte. Hun havde set noget i Niash i aften. Noget han selv prøvede at skjule. Hun havde vækket noget i ham. Og nu måtte hun finde ud af, hvordan hun kunne få det til at vokse.

Niash tog sig til kinden og ømmede sig. “Du slår faktisk pænt hårdt.”

Tamira smilede for sig selv.

Langt derfra, på den samme smukke planet, som de to unge havde stirret længselsfuldt op imod den nat, var et skæbnesvangert møde ved at begynde.

Nefanerne, der havde ansvaret for solsystemet og den drift, der foregik på begge dets planeter, var samlet for at drøfte produktionen af mineraler og andre livsnødvendige

ressourcer. Ledelsen på planeten bestod af tolv højtstående nefaner, der nu sad klar i en prægtig sal i et af de fineste paladser på Imterah.

Salen lå i et af paladsets højt hævede tårne, der med sine glasagtige, svagt gennemsigtige vægge og gulve gav et fantastisk udsyn over den frodige planet. Herfra kunne Imterahs leder Ekhmer, udpeget af dronning Ayala, nemt få et overblik over, hvad hans ansvar dækkede.

Ekhmer var en ældre nefan, der modsat de fleste andre ikke gik op i, hvordan han så ud. Det provokerede ham, når han nu sad og så rundt på sine rådgivere, at de alle var pyntet op med smukke ædelstene, fjer og andet stads, som var fuldstændig unødvendigt i den forsamling.

Nefanernes småsnak om ligegyldige ting gjorde Ekhmer endnu mere irriteret, og han sad blot og ventede på, at lyset fra den mægtige sol, Sila, skulle ramme glaskuglen på taget, så mødet kunne begynde.

Da tegnet kom, reagerede han straks. Han hamrede sin hånd hårdt ned i stenbordet, før nogen af de andre overhovedet havde nået at se, at mødet var startet. Nefanerne tav øjeblikkeligt og stirrede på Ekhmer. "Det er vist på tide, at dette råd tager situationen i solsystemet alvorligt," sagde han køligt. "Vi lever på en af de mest luksuriøse planeter i hele dronning Ayalas rige, men det betyder ikke, at vi kan læne os tilbage og nyde livet i ubekymret arrogance. Der er arbejde, der skal gøres."

Med en skarp bevægelse viftede han med hånden. Dørene gled op, og tolv mennesker trådte ind. De var kuede. Udslidte. Gamle. Alt for gamle til at udføre det hårde arbejde, de engang havde kendt. Ekhmer vidste det. Måske var det netop derfor, han valgte dem til disse opgaver, der

gjorde ham selv til den urokkelige autoritet, han ønskede at fremstå som.

De tolv mennesker trådte lydløst frem og placerede en lille, glaslignende plade foran hver af rådets medlemmer. Overleveringen skete samtidig, præcist og uden tøven. Derpå forlod de salen igen uden et ord.

Ekhmer lænede sig tilbage i sin stol og afventede rådsmedlemmernes reaktion. Han forventede ros og anerkendelse for sin evne til at skaffe de nødvendige data. Men ingen sagde noget.

De stirrede blot, stive i blikket, på de tegn, der pulserede over deres glasplader.

Irritationen gnavede i Ekhmer. Hans øjne lynede. “Når I ser på disse tal fra den seneste forsendelse fra vores varme naboplanet, så burde I, som jeg, være dybt bekymrede. Tallene er i frit fald, og mine kontakter dernede bekræfter, at operationen stadig kører på fuld kraft. Problemet er bare...”

Han holdt en kort pause, lod stilheden stramme grebet om rummet. “Der er ikke mere at tage af.”

Nefanerne udvekslede bekymrede blikke. Hviskende stemmer begyndte at summe i rummet som en sværm af nervøse insekter.

Ekhmer hamrede igen sin hånd ned i bordet.

Et skarpt smæld ringede gennem salen. Flere af de udsmykkede nefaner gav et spjæt af forskrækkelse.

Han rejste sig, lagde begge håndflader på bordet og lænede sig frem. Hans stemme var ikke længere vred – den var skåret i iskold alvor.

“Forstår I, hvad det betyder?!”

Han lod blikket glide over forsamlingen. Ingen svarede.

“Det betyder, at jeg i dag har fået besked fra dronning

Ayala selv. Timanoon skal indstilles til afvikling.”

Larmende stilhed. Ikke en eneste nefan rørte sig. Ekhmer satte sig tungt ned. Hans stemme var roligere nu, men fyldt med en urovækkende, mørk alvor.

“Jeg vil sende en sidste appel til dronning Ayala. Jeg vil bede hende om at lade planeten forblive aktiv. Uden den mister vi ikke blot vores livsgrundlag, vi risikerer at blive sendt andre steder hen.”

Han lod sin hånd glide over bordets kolde overflade.

“Imterah er den skønneste planet, jeg har boet på. Jeg nægter at forlade den. Men uden en mineralplanet til at brødføde os kan vi ikke bevare den civilisation, vi har bygget.”

Stilheden lå stadig tung i salen, da en af de kvindelige nefaner langsomt rejste sig.

Hendes stemme var usikker, nærmest stammende. “Hvad hvis vi fortalte, at der stadig er en stor bestand af shakraer på planeten?”

Den kvindelige nefan, Ranvi, talte tøvende, men hendes ord sendte et chok gennem forsamlingen.

“De skulle endda leve vildt flere steder.”

Salen eksploderede i højlydte diskussioner. Nefanerne skændtes, gestikulerede voldsomt, afbrød hinanden. Stemmerne steg i styrke, blev mere og mere kaotiske.

Ekhmer sad tavs midt i stormen. Hans fingre trommede mod stenbordet, mens han stirrede ud i luften. Shakraerne... Havde de virkelig stadig en betydning? Hans tanker blev revet itu af den voksende larm. Råbet, der flængede luften, var hans eget. “Stilhed!”

Hans stemme rungede mod de glasagtige vægge.

Forsamlingen stivnede.

Han rejste sig langsomt, øjnene brændte af vrede.

“I sidder her som primitive mennesker og skændes!”

Hans blik gled hen over rådsmedlemmerne, der nu sad musestille, som børn fanget i en forbudt leg. Så drejede han sig mod Ranvi.

“Det, min kære Ranvi siger, kan måske overbevise en kvindelig og sentimental dronning.”

Ordene dryppede af foragt.

“Personligt kan jeg ikke se behovet for at bevare de ækle kræ længere. Vi har allerede fundet nøglen til nefanernes udødelighed. Vi behøver ikke at formere os mere.”

Han trak vejret dybt og fnyste let.

“Men som sagt, en dronning vil nok tænke anderledes.”

Et isnende smil gled over hans læber.

“Jeg vil sende et bud til hoffet. Vi foreslår, at Timanoon forbliver aktiv for at beskytte den svindende shakrabe-stand.”

Hans blik gled over rådet én sidste gang.

“Så må vi se, om det får betydning for beslutningen.”

Tamira vidste, at Niash havde de samme drømme som hende, og hun ville gøre alt for at lokke ham med sig væk fra Konima minen. Men hvad kunne få ham til at glemme sin plads og tage springet med hende?

Niash var bundet af sin arv. Han så op til sin far, Meenkor, og stræbte efter at blive lige så respekteret som ham. Hans drømme stred imod alt, han var blevet oplært til. Og så var der hans søster, hun betød alt for ham. Ville han nogensinde forlade hende?

Tamira forsøgte også at få Soma med i sine planer, men Soma var alt for bange og ville slet ikke tale om det. Allige-

vel blev Tamira ved med at vride sin hjerne for at finde en måde at overtale Niash på.

I dagevis holdt hun øje med Niash. Ventede på en åbning.

Og så kom den. Hun overhørte en samtale, en samtale, der ikke var ment for andres ører. Meenkor havde kaldt Niash til sig. De stod afsides, et sted, hvor ingen burde kunne høre dem. Men Tamira lyttede.

Niash stod ret, men hans skuldre bar vægten af træthed. Meenkors stemme var hård. "Jeg hører fra de andre opsynsmænd, at du stadig laver fejl. Mange fejl. Alvorlige fejl," sagde Meenkor.

Niash så ned i gulvet for at undgå sin fars dømmende blik. "Ja, far, jeg forsøger at..."

Meenkor afbrød ham. "Det er ikke godt nok, Niash. De er begyndt at grine af dig. De griner af mig, af os, af hele familien. Du sætter os i et dårligt lys. De siger, du er for blød. Det kan ikke blive ved. Du er voksen nu, Niash, og du har haft lang tid til at bevise, at du er din opgave værdig. Hvis ikke du strammer dig an og stopper med at lave fejl, så er jeg nødt til at finde en anden, der kan overtage din plads. Vil du gerne ende som arbejder i minerne? For det er den fremtid, der venter dig, hvis du fortsætter sådan! Du er født under en uheldig stjerne, Niash, men det burde hverken gøre dig dum eller dårlig til dit arbejde."

Tamira så på Niash fra sit skjul. Hans hænder var knyttede, neglene presset ind i håndfladerne. Måske... måske var dette hendes chance.

Niash sagde kun et par ord. En tom lovning om forbedring. Meenkor fnyste og forlod ham i vrede. Tilbage stod Niash, alene.

Tamira, der havde hørt hvert eneste ord, følte, at hun kunne mærke tyngden af hans skam. Et øjeblik overvejede hun at træde frem, lade ham vide, at han ikke var alene. Men nej. Det var ikke tid endnu. I stedet gled hun lydløst væk.

Men senere... senere fik hun en idé. En idé, der var både ond og selvisk. Men nødvendig.

For at slippe væk fra denne dødsdømte mineby havde hun brug for Niash. Og hvis han ikke selv ville tage springet, så måtte hun skubbe ham.

Tamira opsøgte ham en dag, hvor han var optaget af optællinger. Langsomt, uden at nogen så det, lod hun sine fingre snige sig ned i bunken af uregistrerede sten. To funk-lende ædelsten forsvandt i hendes hånd.

Hun listede sig op bag Niash og gav ham et skub. Han vendte sig brat, men hun lo bare og sprang væk. Et smil spredte sig over hans læber. Han greb ud efter hende, men hun dansede væk igen.

Og så, han satte efter hende. Tamira lod sig fange. Med et grin faldt hun bagover i sandet, og i næste sekund var Niash over hende.

Hans sorte hår faldt som silke mod hendes kind, en skarp kontrast til hendes lyse lokker, der spredte sig som en vifte på den tørre jord.

De stirrede på hinanden. Et øjeblik. Hans blik fangede hendes. Så bøjedede han hovedet for at kysse hende.

Men hun drejede hovedet væk i sidste sekund, lo drilsk og lod sine fingre glide ned i hans bæltetaske. Ingen bemærkede det. Ikke engang ham. To dyrebare ædelsten lå nu dér, uskyldigt skjult i hans ejendele.

Tamira rejste sig hurtigt og sendte ham et legende smil.

“Ikke denne gang, Niash. Måske en anden gang.”

Så forsvandt hun. Niash stod tilbage, småforvirret over, hvorfor Tamira mon havde leget med ham på den måde. Han valgte dog at se positivt på det og gik smilende derfra.

Nu var der kun tilbage at vente. For når først ædelstenene blev opdaget i hans taske, ville Meenkor ikke tøve. Endnu en fejl. Endnu en skændsel. Niash ville blive straffet.

Tamira vidste, at han aldrig ville tilgive hende, hvis han fandt ud af sandheden. At stjæle fra minen var den største forbrydelse af alle. Straffen for arbejderne var døden. For opsynsmændene? Forvisning.

Men det måtte ske. Hun havde brug for ham.

To dage senere skete det. Præcis som Tamira havde håbet. Hun sov i den lange sovesal, omgivet af stille åndedrag og mørke skygger, da en hånd ruskede hende vågen. Det var Niash.

Hans ansigt lå i skygge, men hans øjne brændte af desperation. Hans stemme var knap nok en hvisken.

“Tamira... jeg har problemer. Store problemer.”

Hun satte sig op, lod sit blik glide hen over hans ansigt, der var strammet af angst.

“Nogen vil gøre det af med mig. De har lagt ædelsten i min taske, og min far har opdaget det. Han tror, jeg ville stjæle. Han har fordømt mig.”

Niash sank en klump.

“I morgen vil han føre mig til rådsherren og kalde mig en forbryder. Han nægter at høre på mig. Han nægter endda at se på mig.”

Hans stemme knækkede.

“Han har forbudt mig at komme hjem... at sige farvel til

min mor og søster.”

Tamira beherskede sig for ikke at reagere for begejstret.

Hans smerte, hans fortvivelse... det var præcis, hvad hun havde ventet på. Nu hvor hun så det, gjorde det dog lidt ondt på hende også.

Men hun måtte spille rollen til perfektion. Hun lagde hovedet en anelse på skrå og lod, som om hun overvejede hans ord. Så trak hun på skuldrene.

“Og hvad har det med mig at gøre? Så slipper jeg da for at se på dig.”

Hun så øjeblikkeligt, hvordan hendes ord ramte ham.

Niashs blik blev mørkt, og han greb fat i hendes arm, trak hende ud af sovesalen. Ude i natten, væk fra nysgerrige øjne, slap han hende og så sig omkring, som om han frygtede, at nogen lyttede.

“Det er ikke sjovt, Tamira,” sagde han lavt. “Jeg er færdig. Hvis vi ikke flygter nu, ender jeg i en arbejdslejr.”

Der var det. De ord, hun havde ventet på.

Tamira skjulte sin fryd bag en rynket pande og et kort tøvende blik. Så nikkede hun.

“Så lad os flygte.”

Resten af natten gik med at samle forsyninger.

Niash kendte byen bedre end hende og førte hende til opsynsmændenes område, hvor de stjal rationer af mad og vand. Tamira huskede stedet alt for godt fra sin barndom. Mørke skygger af et liv, hun havde forsøgt at glemme.

Hun måtte skubbe minderne væk. De havde travlt.

Næste dag ville en karavane af fragtfolk forlade byen. Hvis de kunne snige sig ombord på et af de kæmpemæssige transportfartøjer, kunne de forsvinde uden spor.

Da natten svandt, og himlen begyndte at lyse i horisonten, trak Tamira sig tilbage til sovesalen.

Hun lagde sig, lukkede øjnene. Som om ingenting var hændt.

Niash gemte sig et sted i mørket, uvidende om, at han aldrig havde haft et valg.

Solen brød over horisonten i en flammende, rødgylden stråle, da Tamira og Niash mødtes i skyggen af en forladt bygning, lige uden for det mest befærdede område.

Tamira havde listet sig ud af sovesalen, uden at udveksle et eneste ord med nogen. Hun havde stået i skyggerne og set de andre drage mod minerne i deres tunge, trætte skridt.

Soma var blandt dem. Hun havde vendt hovedet, som om hun søgte efter Tamira, men forsvandt derefter i menneskemængden.

Nu stod Tamira og Niash og holdt øje med fragtfolkene, der lastede mineraler ind i deres store lagerrum på fragtvognene.

Niash fandt dem primitive. De brugte ikke stråleteknologi, så alt gik langsomt, og han kunne se, hvordan de sled i varmen.

I Konima minen var fragtfolkene absolut ikke anset for at være noget værd. Man holdt sig fra dem og lod dem passe deres arbejde. Ofte stod opsynsmændene tæt ved og grinede af de hårdtarbejdende mænd.

Hvordan ville disse mænd reagere, hvis de opdagede, at to flygtninge gemte sig ombord?

Niash vidste det ikke, men der var ingen vej udenom. Han vendte sig mod Tamira, hans stemme var fast.

“Ok. Vi springer op bag på den sidste vogn, når den er

uden for byen. Vi skal være hurtige. Når de først sætter farten op, bliver det umuligt. Men jeg ved, at de kører langsomt gennem kaktusmarkerne. Det er dér, vi har vores chance.”

Tamira nikkede. Hun rettede på sin taske, spændte den bedre fast på ryggen, men så frøs hun. En følelse af svigt ramte hende.

Soma. Hun spærrede øjnene op. “Soma! Jeg bliver nødt til at finde hende. Jeg kan ikke tage afsted uden at sige farvel!”

Niash stirrede på hende.

“Nej. Der er ikke tid.”

“Jo, der er!”

Før han kunne stoppe hende, smed hun sin taske og løb.

Niash bandede, kastede sin egen last fra sig og spurtede efter hende. Skulle alt glippe nu?

Tamira kendte minerne bedre end nogen. Hun vævede gennem gangene, forbi arbejdere og opsynsmænd, der var for optagede af deres opgaver til at lægge mærke til hende.

Og så fandt hun Soma.

Soma greb fat om hendes arme, hendes øjne var store og fyldt med uro.

“Hvor har du været? Der bliver ledt efter dig! Hvorfor passer du ikke dit arbejde? Du risikerer at blive sendt væk!”

Tamira svarede ikke. Hun trak Soma ind i en hård omfavnelser.

“Jeg er på vej væk.”

Hun mærkede, hvordan Soma stivnede i hendes arme.

“Jeg flygter sammen med Niash. Vi gør det i dag.”

Tamira trak sig væk, så Soma kunne se hende i øjnene.

“Og jeg ville ønske, du tog med os.”

Soma stirrede på Tamira, hendes øjne store af vantro.

“Hvad?”

Tamira talte hurtigt, hendes stemme en hektisk hvisken.

“Niash er blevet beskyldt for tyveri. Hans far har fordømt ham. Hvis vi ikke stikker af nu, ender det galt for os alle.”

Soma trak vejret skælvende.

“For os alle?”

Panik skyllede gennem hendes blik.

“Så... så tager jeg med jer! Jeg vil ikke ende i en slavekoloni!”

Tamira sagde ingenting. Hun lod Soma blive i sin frygt og misforståelse.

Hvis det var dét, der skulle til for at få hende med, så var det sådan, det måtte være.

De to unge kvinder løb tilbage mod stedet, hvor Niasht utålmodigt stod og ventede. Det var i sidste øjeblik. De store fragtvogne var sat i gang og var allerede på vej ud i ørkenen.

De tre satte i løb langs bymuren og slap ubemærket ud, mens portvakterne stod og sludrede. Ingen så dem – ingen havde mistanke om noget. Aldrig før havde nogen forsøgt at flygte på denne måde.

Og nu var det for sent at stoppe dem. De satte i sprint. Den bagerste fragtvogn var deres mål. Bagpå vippede en lille platform, et gelænder, der svajede i takt med vognens bevægelser over sandet.

Niasht sprang først. Hans hænder greb fat om gelænderet, og han trak sig op i én glidende bevægelse. Han vendte sig straks mod Tamira, rakte en hånd ud – men hun ignorerede den. I stedet skubbede hun Soma frem. Niasht tøvede et øjeblik, men greb så Soma og trak hende op.

Endnu en gang rakte han armen mod Tamira. Hun nægtede. Med et hårdere løb satte hun af, greb gelænderet og

svang sig op uden hjælp.

Niash rystede på hovedet.

“En dag får du brug for andres hjælp, Tamira. Og så bliver det svært for dig at tage imod den.”

Tamira tørrede sveden af panden og sendte ham et skævt smil.

“Måske. Men den dag er ikke i dag.”

De bevægede sig hurtigt langs fartøjets yderside, i skjul for de få mænd, der bevægede sig på dækket.

Og så fandt de den, en gammel, rusten dør. Tamira prøvede håndtaget. Den gik op med en knirkende lyd. De klemte sig indenfor. Mørket slugte dem.

Rummet lugtede af vådt metal og rust. En dyster, rådden stank af olie og gamle maskiner. Men det var også noget andet.

Det var begyndelsen på rejsen.

Ekhmer gik frem og tilbage i den enorme sal, hans skridt var tunge og irriterede. Han havde netop læst den plan, rådet havde sendt ham, en plan for afviklingen af Timanoon, som de havde fået udarbejdet ved sidste møde.

Det brændte i ham, at planeten skulle afvikles. Hele idéen var en fornærmelse, men hvad værre var, Dronning Ayala, den unge og ambitiøse hersker, havde afvist deres appel om at stoppe processen, og hun havde gjort det med en uforskammet sikkerhed.

Ayala mente, at der ikke var tilstrækkelige beviser på, at de hellige dyr shakraerne stadig fandtes på Timanoon.

Han hadede tanken om, at han måtte stå tilbage som den, der var blevet afvist.

Ekhmer havde nydt livet på Imterah, og en velproduce-

rende mineralplanet lige ved siden af, som han havde haft i sin kontrol. Men nu? Han stod med en opgave, der var både udmattende og umulig. Ja, han havde været igennem det før. Han havde set det utallige gange, nefanerne havde afviklet planeter ved utallige lejligheder, når ressourcerne var brugt op. Det var ikke nyt for ham.

Men denne gang var det anderledes. Han var gammel. Han havde set generationer af mennesker vokse op og dø.

Og nu stod han og frygtede, at Dronning Ayala, den unge hersker, havde planer om at erstatte ham med noget... eller nogen... ny.

Han måtte bevise, hvad han kunne. Han måtte vise sin dygtighed. Og han skulle gøre det hurtigt.

Hans største udfordring var at få alle nefanerne på Timanoon til at forlade planeten. Det var det eneste, der kunne sætte noget i gang, men uden at få dem væk kunne han intet foretage sig.

Tid var ellers aldrig en bekymring for nefanerne, men for Ekhmer var det nu hans eneste fjende.

Døren gik op, og en af de andre nefaner fra rådet trådte ind. Hans blik var koldt og forretningsmæssigt.

“Beskeden er sendt ud til alle nefaner på Timanoon. Evakueringen vil snart begynde. Men som De ved, vil de nefaner, der har det godt der, næppe forlade planeten, bare fordi vi beder dem om det.”

Ekhmer vendte sig mod sin artsfælle med et blik, der var lige så koldt som hans egne ord.

“Lov dem halvtreds menneskeslaver, hvis de forlader den, inden Timanoon og Imterah næste gang står på linje med vandmånen Vesimo. Og sig til dem, at de selv kan vælge, hvor de vil tage hen, når det er overstået.”

Nefanen bukkede dybt og forlod hurtigt salen. Ekhmer vendte sig mod vinduet, hvor han kunne se den svage gule omrids af Timanoon.

Han sukkede tungt, hans stemme lav og bitter. “Det er en skam, at du ligger så tæt på Imterah. Ellers kunne vi bare have sprængt dig til atomer og sparet os alt besværet med den traditionelle afvikling.”

Så stod han der, alene, i den stille sal, og lod mørket trække sig tættere på ham.

KØB FLUGTEN FRA TIMANOON HER